

Fald ikke at staa ene med min Opfattelse af hans Udtalelse. Jeg vilde grumme nødig have, at det her i Salen skulde have Udseende af, at den meget langtrukne Forhandling om Lovforslagets første Kapitel var foranlediget ved nogen Forsømmelse fra Udvalgets Side, idet Udvalget ikke havde søgt itide at opnaa en Forstaelse om Dissenspunkterne med den vedkommende Minister. Jeg er selvfølgelig — ligesom jeg er overbevist om, at det Samme gjælder hele det øvrige Udvalg — ikke blot særdeles villig til at konferere med den høitærede Justitsminister, men ogsaa særdeles villig til at lægge al Bøgt paa de Grunde, han maatte fremkomme med til Støtte for sin hidtil fra vor afvigende Opfattelse af Spørgsmaalet; men jeg vilde dog sætte særdeles Pris paa, om Grundlaget, hvorpaa Konferencen med den høitærede Minister skulde finde Sted mellem 2den og 3die Behandling, blev, ikke Lovforslagets Kapitel I, men Lovforslagets Kapitel I, affattet saaledes, som Udvalget foreslaar. Jeg tror navnlig ikke, at det paa nogen Maade vil være tilraadeligt at udstemme enkelte af Udvalgets Forslag til Kap. I. og lade de andre blive staaende, og jeg tror derfor, at dersom man skal gaa ind i en alvorlig Konference med den høitærede Justitsminister mellem 2den og 3die Behandling, bør det rette Grundlag være i alt Fald enten Lovforslagets Kap. I. eller Udvalgets Kap. I., hvorimod det at beholde nogle Stykker af Lovforslaget, f. Ex. § 2 uforandret, og derimod at forandre andre Stykker i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag ikke vil give noget ret og brugbart Grundlag for en Konference. Jeg tror nemlig ikke, det kan modsiges, at samtlige Vædringsforslag, som af Udvalget ere stillede til Kap. I., mere eller mindre staa i Forbindelse med hinanden, saaledes at der ikke vilde komme nogen Sæthed ud deraf, naar man kun vedtog dem delvis.

Der er et enkelt af den høitærede Justitsministers Vædringsforslag, som jeg for mit Vedkommende meget godt vil kunne give min Stemme; det er det, som er stillet under Nr. 1. c. Jeg tror, at det er overflødigt, men det forekommer mig, at det i hvert Tilfælde ikke vil kunne gjøre nogen Skade. Jeg tror ganske vist, at man vil finde Plads til dem, som efter Udvalgets Forslag skulle henføres i Evangsarbejdshuse, men jeg indrømmer, at der er en Mulighed for, at disse kunne blive i den Grad overfyldte til en enkelt Tid, at det kan blive vanskeligt at skaffe Plads til flere. Den samme Bemærkning kan i Øvrigt ogsaa gøres med Hensyn til Hensættelsen i Fængsel paa

Band og Brød; ogsaa dertil skal der Plads, og ogsaa om vore nuværende Arresthuse gjælder det, at de kun have et begrændset Rum. — Et andet Realitetspunkt, som ikke staa i nogen nøie Forbindelse med Affattelsen af Kap. I. i sin Sæthed, er Spørgsmaalet om Afsoningen af Underholdningsbidragene for uægte Børn og Bidrag til frafillede Husfruer. Det forekommer mig, at man ved at vedtage det Vædringsforslag, som er stillet af et høitæret kongevalgt Medlem (Afsing), vil gjøre selve Evangsmidlet fuldstændigt virkningsløst. Jeg ser ikke rettere, end at ikke ret Mange ville betænke sig, naar de have Valget imellem at udrede et Aliminationsbidrag paa 10 eller 16 Rd. og at sidde 5 eller 8 Dage i simpelt Fængsel; jeg tror ikke, der er noget som helst Forhold imellem det, som skal udredes, og Straffen. Noget anderledes stiller det sig naturligvis efter den høitærede Justitsministers Forslag, thi derefter vil Afsoningen af et Aliminationsbidrag paa 10 til 16 Rd. — hvilket vel, i det Mindste paa Landet, maa anses for at være det Mindeligste — dog altid komme til at betyde fra 10—14 Dages Evangsarbejde eller efter Vædringsforslaget under Tit. b. fra 20—28 Dages Evangsarbejde. Der erkjender jeg, at Straffen dog bliver søkelig, hvorimod det forekommer mig, at den efter det ærede kongevalgte Medlems Forslag bliver i den Grad lidet søkelig, at jeg frygter for, at Betalingen af Aliminationsbidrag vil blive Undtagelsen, og derimod Afsoning ved simpelt Fængsel Reglen. Den Betragtning, som det høitærede kongevalgte Medlem gjorde gjældende, at man skulde være forsigtig med at gjøre Straffen altfor søkelig, idet man derved vilde forøge de — desværre allerede nu altfor hyppige Tilfælde — hvor Vedkommende søger at fragaa Paterniteten, kan jeg ikke Andet end tillægge en vis Betydning, men det forekommer mig dog, at det lige over for Børnemoderen har overmaade Lidet at betyde, om Vedkommende har vedgaaet Paterniteten eller ikke, naar han dog affpiser den enten paa Band og Brød eller i et Fængsel.

Madvig: Den Vædring, som Diskussionen i dette Dieblæk har taget, paalægger mig, skjøndt Forhandlingen af den sidste ærede Tale er betegnet som langtrukken, at sige et Par Ord. Den høitærede Justitsminister ønsker, at man følger ham med Hensyn til § 2. Jeg veed nu ikke, om man vil gjøre det, og for det Tilfælde, at man ikke vil det, maa jeg meget stærkt anbefale, at man i hvert Tilfælde — altsaa foreløbig, da